

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **A. A.**, zast. JUDr. Denisem Mitrovičem, advokátem, se sídlem Mírové náměstí 232, Týniště nad Orlicí, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2007, č. j. 49 Az 63/2006 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupci žalobce JUDr. Denisu Mitroviči, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 9. 2007, č. j. 49 Az 63/2006 - 62, zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2006, č. j. OAM-1268/LE-07-07-2006 a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) s odůvodněním, že žadatel uváděl skutečnosti zjevně nevěrohodné.

Krajský soud v Praze shledal žalobu nedůvodnou, když dospěl k závěru, že s ohledem na žadatelova rozporuplná tvrzení v průběhu správního řízení, byly splněny podmínky pro postup podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. V odůvodnění rozsudku se ztotožnil se závěry žalovaného správního orgánu, že žalobcova výpověď postrádá takové znaky, které by měla pravdivá a úplná výpověď obsahovat. Žalobce projevil základní neznalosti palestinských reálií, např. tvrdil, že na území palestinské samosprávy již nejsou

žádné uprchlické tábory (ve skutečnosti jich je na západním břehu Jordánu 19 a v pásnu Gazy, odkud žalobce údajně pochází 8), přičemž C., kde se žalobce podle svých slov narodil a také chodil do školy, je jedním z nejvýznamnějších. Žalobce dále tvrdil, že vykonal základní vojenskou službu, do které byl povolán jako všichni ostatní, ačkoliv palestinská samospráva nemá regulérní armádu a povinnou vojenskou službu. Neznal ani jméno řeky Jordán, nevěděl zda u Gazy se nachází Rudé nebo Středozemní moře. Kromě Palestinského prezidenta neznal žádné jiné palestinské představitele. Potvrdil, že nebyl ve vlasti politicky činný, ani jinak veřejně aktivní a dodal, že o mezinárodní ochranu žádá proto, že jako Palestinec je všude pronásledován a nemůže žít v klidu; ostatně v žádosti o udělení azylu žalobce tvrdil, že svou vlast opustil proto, aby si mohl vydělat peníze na živobytí.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Na návrh stěžovatele Krajský soud v Praze usnesením ze dne 11. 1. 2008, č. j. 49 Az 63/2006 - 72, ustanovil zástupcem stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Denise Mitroviče, advokáta. Ustanovený zástupce podáním ze dne 24. 2. 2008 kasační stížnost doplnil.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném

rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu není jenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

Stěžovatel v kasační stížnosti a jejím doplnění označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a namítal, že krajský soud bez dalšího uzavřel, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, ačkoli je zřejmé, že porušil několik procesních povinností, mimo jiné povinnost poskytnout stěžovateli veškerá poučení, jež se týkají správního řízení. Žalovaný měl stěžovateli všechna jeho práva řádně a instruktivně vysvětlit takovým způsobem, aby nedošlo k újmě na jeho právech. Podle stěžovatele je podivné, že se krajský soud nepozastavil nad tím, že mu ve správním řízení nikdo nevysvětlil, že pro rozhodnutí ve věci je podstatný obsah správního spisu. Došlo tak ke zneužití stěžovatelovy neznalosti práva a jeho špatného psychického a fyzického stavu (zapříčiněného strastiplnou cestou),

ve kterém se nacházel v době ústního jednání před správním orgánem (žalovaným). Krajský soud měl za dané situace rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit s tím, že má řízení doplnit a ve věci rozhodnout; zejména mu měl uložit, aby v průběhu dalšího řízení řádně splnil svoji poučovací povinnost. Stěžovatel dále namítal špatné tlumočení v průběhu správního řízení a označil jako nelogický závěr soudu, že nesprávnost tlumočení nenamítal v rámci správního řízení, neboť o nesprávnosti tlumočení se mohl dozvědět až následně a nikoli v průběhu úkonu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti přiznal odkladný účinek a aby napadený rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2007, č. j. 49 Az 63/2006 – 62, zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Námítky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodné, námitkami obdobného rázu se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval a vypořádal se s nimi jako nedůvodnými již ve svých dřívějších rozhodnutích.

Obecné námítky týkající se nedostatečného soudního přezkumu postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu bez upřesnění konkrétních pochybení jak soudu, tak správního orgánu, byly již předmětem množství rozhodnutí zdejšího soudu, namátkou lze uvést například rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, kde konstatoval, že *za situace, kdy námítky učiněné v kasační stížnosti zůstávají v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, www.nssoud.cz, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že nezjistil, že by k některým námitkám či podkladům stěžovatelkou předložených nebylo přihlédnuto, přičemž nebyly označeny žádné konkrétní údaje či skutečnosti, které měly být při přezkoumání krajským soudem pominuty.* Závěry, ke kterým Nejvyšší správní soud dospěl ve výše uvedených rozhodnutích lze vztáhnout jak na stěžovatelem namítané několikeré porušení povinností žalovaného v průběhu správního řízení (stěžovatel až na jednu výjimku tato porušení konkrétně nespecifikoval), tak na námitku nesprávného tlumočení (stěžovatel vůbec neuvádí, v čem tuto nesprávnost spatřuje, které jeho údaje byly nesprávně tlumočeny). Jedinou konkrétní námitku stěžovatele, spočívající v tom, že mu v průběhu správního řízení nebyla poskytnuta veškerá poučení, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou, neboť ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl v průběhu správního řízení žalovaným opakovaně poučen o svých právech a povinnostech (byl rovněž vyzván k vyjádření se ke zjištěným podkladům) a to vždy v jazyce, kterému rozumí (arabština). Poukaz stěžovatele na jeho špatný psychický a fyzický stav v průběhu pohovoru k žádosti o udělení azylu, zapříčiněný strastiplnou cestou, shledává Nejvyšší správní soud nepřipadný a nevěrohodný, neboť jak vyplývá ze správního spisu, stěžovatel byl v tranzitním prostoru mezinárodního letiště Praha Ruzyně zadržen dne 9. 11. 2006 ve 14:15 hod, pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany se konal dne 16. 11. 2006 v 11:30 hod a stěžovatel tak měl dostatečnou dobu (týden) na to, aby se po cestě do České republiky zotavil a načerpal jak psychické, tak i fyzické síly.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námítky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu; takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, nejdéle po dobu 1 roku; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Denisu Mitroviči, advokátovi, který byl stěžovateli k jeho žádosti ustanoven usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2008, č. j. 49 Az 63/2006 – 72, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti ze dne 24. 2. 2008) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za výše uvedené úkony tak náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 2 x 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Ze spisu nevyplývá, že ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna v celkové výši 4800 Kč. Uvedená částka bude zástupci stěžovatele vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu